

calu obligationis præstandi alimenta urget in eo dotandi, ita ut valeat argumentum, tenetur alere, ergo dotare, & è contra, ut tradit *Hermosill.* ad *Lop. tom. 2. gloss. 6. lib. 56. p. 5. tit. 5. n. 142.* *Menoch. de præsumpt. lib. 4. præf. 189. n. 29.* *Sanchez de Matrim. lib. 4. disp. 26. n. 1. Rustic. in L. cum avus lib. 2. cap. 2. num. 44. ff. de Cond. & demonstr. Tiraquell. de Jur. primog. quæst. 62. n. 4. 12. & seqq. Monter. dec. 16. n. 18. Rot. divers. dec. 526. n. 7. p. 1.* Ideoque cum ex supra firmatis probatum sit, fratres de Julis non teneri alimenta præstare fratribus & sororibus consobrinis, sequitur per consequens, quod nec tenetur eandem dotare, ut firmant autoritates supra citatæ.

Et ita utraque parte informante &c.

R. P. D. MOLINES DECANO,

Postea

Magno Hispaniarum Inquisitore;

ROMANA ALIMENTORUM.

Lunæ 13. Maii 1709.

ARGUMENTUM.

Inter Fratres Paterna dispositione obligatos ad communium alimentorum contributionem locum habet repetitio ejus, quod unus in alterius commodum expenderit, licet ab initio non fuerit protestatus. Transactio inter Fratres inita, quando novare non dicatur obligationem ex acceptatione paternæ dispositionis contracta circa alimenta. Frater repetit alimenta à Fratre divite.

SUMMARIUM.

- 1 Filius post acceptatam Paternam dispositionem circa alimenta non potest ab ea recedere.
- 2 Frater repetit alimenta præstata Fratri, qui contributioni à Patre injuncta se obstrinxit.
- 3 Clausula in omnibus, & per omnia acceptationem ad præjudicialia etiam extendit.
- 4 Novatio præcedentem obligationem extinguit.
- 5 Novatio circa modum præstandi alimenta, non verbè circa substantiam præstationis, ex quibus deducatur.
- 6 Subrogatio transfundit in subrogatum præcedentes obligationes.
- 7 Novatio non inducitur nisi per verba expressa, vel pacta incompatibilia.
- 8 Frater non repetit alimenta Fratri citra obligationem præstata nisi præmiserit protestationem.
- 9 Alimenta mutuo repetuntur à fratribus obligatis præcepto paterno ad contributionem, etiam sine præcedenti protestatione.
- 10 Text. in L. Nefennius ff. de negot. gest. non procedit favore Fratris, & num. 11.
- 12 Alimentorum quantitas collata est à jure in arbitrium judicis.

DECISIO IV.

Inter multiplices contentiones hinc inde excitatas per R. P. D. Franciscum, & D. D. An-

tonium, & Joann. Baptistam Fratres de Columna & per specialem Sanctissimi commissionem dirimendas ab A. C. de voto Rotæ quacumque appellatione remota, præsens exarist concernens præsentiones D. Antonii tam circa restitutionem alimentorum, quæ per ipsum fuerunt præstata R. P. D. Franciscum spatio annorum 18. quam circa proportionabilem refusionem expensarum Funeris bon. mem. Antonie Brancifortæ communis Matris. Quomobrem dispunctis jam ac resolutis in præteritis audientibus dubiis, respicientibus jura R. P. D. Francisci, prout ex decisionibus desuper editis Me consului hodiè Dominos ad instantiam D. Antonii super dubio --- An & pro qua summa sit relaxandum mandatum pro alimentis præstatis R. P. D. Columnæ & pro expensis funeris bon. mem. D. Antonie communis Matris -- & prodiit responsum -- mandatum esse relaxandum pro alimentis & expensis pro summa & juxta modum in decisione exprimendum.

Ratio captæ resolutionis quoad relaxationem mandati pro restitutione alimentorum, quæ fuerant præstata R. P. D. Franciscum per D. Antonium Fratrem desumpta fuit, ex quo Dominicus communis Pater in testamento, cumque diem clausit extremum hærede universali sibi scripto D. Antonio Filio primogenito D. D. Francisco, & Joan. Baptistæ filiis secundo & tertio genitis ultra necessaria suppellectilia & argenta & ultra facultatem unicuique ex ipsis tributam disponendi de scutis 5000. institutionis titulo reliquit annua scuta 800. pro quolibet in tot locis Montium non vacabilium assignanda, præceptivè examen iisdem injungendo -- che abbino à contribuire alle spese pro rata del sero mantenimento -- Unde cum R. P. D. Franciscus hanc paternam dispositionem per publicum instrumentum solemniter acceptaverit, utique non valet se eximere ab acceptato onere contribuendi pro alimentis, ut dixit *Rota coram Bich. dec. 522. n. 5.* Imò stante hac acceptatione vigere etiam Pacti & specialis contractus tenetur ad solutionem alimentorum à Fratre receptorum, quia quoties alimenta præstantur, & respectivè recipiuntur ad formam præcepti testatoris, qui obligationem alimentariis injunxit contribuendi pro rata, nulli dubium esse potest, quin eadem alimenta ab alimentante repeti valeant juxta Doctrinam Baldi in leg. Nefennius sub n. 4. ff. de negot. gest. ibique Bart. nu. 5. *Surd. de aliment. dec. tit. 6. quæst. 8. n. 46. & 47. Rot. decif. 149. n. 8. part. 11. recent.*

Urgentius autem quia præfata testamenti acceptatio non fuit facta per R. P. D. Franciscum oscitanter, sed cum omnibus undique solemnitatibus in actibus etiam quomodocumque præjudicialibus adhiberi solitis, hoc est, cum insertione particulæ testamenti, illiusque approbatione cum clausula in omnibus, & per omnia, in quibus circumstantiis acceptatio refertur omnino ad omnia in actu acceptato contenta & ab acceptatione nulatenus per acceptantem recedi valet, etiam si eadem aliquod exinde præjudicium oriri posset, ut communiter animadvertunt *Molin. de Primog. Hispan. lib. 2. cap. 3. n. 7. Rot. dec. 218. n. 9. & 10. p. 10. & alibi frequenter.*

Non subsistente, quod præd. dispositio testamentaria communis Patris, & consequitiva approbatio R. P. D. Francisci, novata, ac commutata remanserit per subsequenter transactionem initam inter ipsum R. P. D. Franciscum, & D. Antonium, cujus vigore hic loco tradendi annua scuta 800. per Patrem relicta persolvere convenit unica

unica vice se. 20000. in contanti ad liberam dispositionem ejusdem R. P. D. Francisci, ut propterea stante hujusmodi innovatione penitus extincta, ac sublata remanserit quælibet actio ad claram dispositionem Text. in leg. 1. ff. de novat. & in L. ultima Cod. eod. s. Præterea Instit. quibus modis tollitur obligatio.

Attente siquidem rimato per Dominos toto contextu præd. transactionis agnatum fuit, quod absque ulla proruis liberatione ab onere contribuendi pro rata, sed per viam merè subrogationis ad faciendam rem gratam R. P. D. Francisco D. Antonius loco paterni assignamenti illi persolvit sc. 20000. per viam commutationis, & subrogationis, ut denotant ipsamet verba per R. P. D. Franciscum in supra enunciata transactione prolata ibi -- pregatolo à volermi commutare la disposizione testamentaria -- & ibi -- perche viceversa il d. signor D. Antonio promette in suo luogo darmi scut. 20000. præterit. summ. D. Antonii die 12. Aprilis præteriti n. 7. Undè novatio inducta quidem dici poterat circa modum solutionis ut scilicet loco annuorum sc. 800. solverentur unica vice se. 20000. nunquam tamen solutioni adjuncta, & signanter circa contributionem expensarum à Patre ordinatam, commutatio enim unius rei pro alia, vel positio unius rei loco alterius præ se fert expressam subrogationem de cujus natura est, ut in subrogato remaneant transfusa, & repetita censeantur omnia onera & qualitates, quæ præcedenter erant infixæ rei, in cuius locum alia res subrogatur, ad Text. in l. res quæ ubi gloss. & D. D. ff. de jur. dotium & tradita per *Surd. dec. 306. n. 12. & in rec. dec. 303. n. 6. p. 16. & dec. 272. n. 1. p. 8.* adeo ut nunquam dicatur facta novatio respectu onerum & qualitatum præcedentium, nisi in secundo contractu adfit totalis incompatibilitas eorumdem onerum, vel id expressè dictum fuerit, ut sonat ipsa *Littera Text. in l. fin. C. de novat. -- ibi -- nisi specialiter remissa fuerit prior obligatio.*

Atque hinc inapplicabile visum est argumentum desumptum ex l. Nefennius ff. de negot. gest. quod scilicet quando alimenta non fuerint per fratrem Fratri præstata ex obligatione, & deficit protestatio repetendi, ac promissio resituenti, illa repeti non valeant juxta communem Doctorum sententiam, de qua *Surd. de Aliment. tit. 6. quæst. 12. per tot. & signantur nu. 6. Carpan. ad Stat. Mediolani cap. 483. numero 121. Michellor. de Fratr. p. 3. cap. 32. n. 33. 38. Ursell. concl. 89. verb. alimenta n. 253. Rot. decif. 724. n. 1. p. 1. divers.*

Quandoquidem stante in præsentem casu præcepto paterno quod filii tenerentur pro rate contribuere ad alimenta, sub qua conditione ipsis reliquit annuum assignamentum sc. 800. & acceptatione paternæ dispositionis solemniter facta per R. P. D. Franciscum, quæ quoad onus contribuendi nullam recepit novationem per successivam transactionem inter Fratres initam, ut supra probatum est, extranea remanet supra dicta quæstio, an alimenta fuerint præstata per fratrem fratri animo donandi vel repetendi. Præceptum namque paternum de contribuendo, & acceptatio filii tollunt animum donandi in eo, qui præstitit alimenta, & animum lucrandi, sive ea gratis consequendi in eo, qui illa recepit, & hoc casu vigore præcedentis causæ obligatoris seu tituli dandi alimenta correspondivè ad contributionem à Patre volitam, & ab alio acceptatam, cessant omnes præsumptiones contrariæ, & alimenta

repeti possunt, quamvis ab initio de repetitione protestatum non fuerit, ut ponderavit *Rota coram Cavaler. decif. 636. n. 1. cum seq. & in recent. dec. 149. nu. 8. 9. & 10. p. 11. & dec. 417. à n. 18. ad n. 21. p. 16.*

Non prætereundo ex abundantia, quod dispositio præfati Textus in l. Nefennius ff. de negot. gest. Loquens de alimentis præstatis per Matrem, & per Doctores extensa etiam ad illa per Fratrem præstata, utpotè innixa motivo pietatis, ut patet ex illis verbis ibi -- Non posset alimenta, quæ pietate cogente, de suo præstasset repetere: communi, & utique receptæ subjacet limitationi, ut scilicet non præsumantur donata alimenta, quoties cessat Fratris aliti paupertas, quia tunc cessat ratio pietatis, ut firmavit *Rota decif. 417. part. 16. recent.* undè applicando limitationem præfati hypothesi visum fuit, quod R. P. D. Franciscus non poterat dici pauper, quoties habuerat à Fratre sc. 20000. sere in totum erogata in officio Prælatuæ Regentatus Cancellariæ, ex cuius fructibus benè poterat juxta suum decentem statum sibi alimenta parare. Ut quamvis forsitan R. P. D. Franciscus non possit dici dives, quia non probatur, quod omnia Officia vacabilia, quæ de præsentem possidet excedentia valorem sc. 35000. ab initio possederit, sufficit tamen quod habuerit, undè vivere posset, alias enim videtur nimis durum, quod Frater debuisset ei præstare alimenta gratis, & ipse interim investiret fructus suorum officiorum vacabilium, prout fecit, se locupletando cum aliena jactura, ac per consequens si R. P. D. Franciscus cum fructibus scut. 20000. cum quibus se alere valuisset superlucrando alia officia vacabilia locupletior evasit conquiri non debet, ex quo subire cogatur refusionem alimentorum sibi à Fratre præstatorum, qui propterea fuit in causa ut talis superlucratio contingeret.

Deveniendò ex his Domini ad quantitatem pro qua relaxandum venit mandatum pro alimentis præstatis, ut dent locum arbitrio ipsi à jure tributo in decernenda alimentorum quantitate, de quo *Rota in Auximana Alimentorum 5. Decembris 1696. s. Quo vero ad quantitatem coram bon. mem. Muto & 13. Junii 1698. s. Et quidem coram Eminent. D. Card. de la Tremoille, & reflectentes quod illa consistebant in solis expensis cibariis pro R. P. D. Francisco, & in habitatione Domus, censuerunt illorum restitutionem esse faciendam ad rationem annuorum scut. 150.*

Denique quoad expensas funeris bon. mem. D. Antonie Brancifortæ communis Matris resolutum fuit R. P. D. Franciscum teneri ad illorum contributionem pro tertia parte detractis ab eisdem expensis sc. 334.95. repetitis in hæreditate ejusdem Matris, prout hinc inde partes admittebant, sicque pro tertia parte dixerunt Domini deveniendum esse ad relaxationem mandati.

Et ita omnibus Dominis suffragantibus utraque parte audita responsum fuit &c.

REVEREN-

REVERENDISS. P. D. MOLINES
Decano, postea generali Hispaniarum
Inquisitore.

ARIMINEN. LEGITIMÆ.

Veneris 18. Aprilis 1704.

ARGUMENTUM.

Hæres liberè an cum onere restitutionis fuerit institutus ex quibus cognoscatur. Parentes nequeunt per gratuitas donationes, & confessiones voluntarias legitimæ filiorum præjudicare. Donationes respectivæ eandem legitimam non minuunt nisi earum valorem onus adæquet, idque, si sit temporale, & fructibus injunctum, non attenditur. Donatio non gratuita collationi & imputationi in legitimam subjacet.

SUMMARIUM.

- 1 Legitima filiorum per donationes gratuitas non minuitur.
- 2 Hæres liber is est, qui non gravatur onere restitutionis.
- 3 Onus restitutionis excluditur hoc ipso quod vel in testamento nõ legitur, vel ejus verba repugnant.
- 4 Dispositio nova, vel contraria iis quæ testamento continentur non probatur per duos testes, quidquid secus sit de simplici declaratione.
- 5 Parentibus licitum non est declarare bona ad alium pertinere in præjudicium legitimæ filiorum.
- 6 Onus restituendi hæreditatem in meram hæredis voluntatem ex quibus collatum censeatur.
- 7 Renunciatio hæreditatis procedens à libera voluntate hæredis efficit ut renunciarius ab eo causam habeat, non à testatore.
- 8 Gravatus ad restituendum nullum ex re restituenda emolumentum recipere potest.
- 9 Fiduciarius hæres quis dicatur, & quomodo fiducia probetur.
- 10 Donatio onerosa legitimam filiorum diminuit.
- 11 Donatio utrum onerosa sit, an lucrativa, quomodo cognoscatur & n. 13. & seqq.
- 12 Factum inter partes concordatum non admittit probationem in contrarium.
- 13 Donatio cum onere temporali reputanda est lucrativa.
- 14 Donatio cum reservatione annuæ præstationis quomodo dicatur lucrativa.
- 15 Donatio transfert in donatarium omnia jura activa & passiva rebus donatis infixis.
- 16 Donatio onerosa cui lucrum est admixtum non sufficit ad minuendam legitimam filiorum.
- 17 Litis incertitudinem eventus comprobatur.
- 18 Mater censetur filiam donare impulsu naturæ, non ex mera liberalitate.
- 19 Donatio hujusmodi est conferenda.
- 20 Quæ imputantur conferuntur.
- 21 Alimenta, quando sint imputanda in legitimam.

DECISIO. V.

Decisum fuerat sub die 13. Martii 1699. Casimiræ, & Pomposæ debere legitimam in

bonis Elisabethæ Avix paternæ ex personis tant propriis, quam Valerii illarum patris juxta modum in decisione desuper vulgata expressum, adversus quam concessa nova audientia, revocatisque ad examen illius viribus, sub die 21. Novembris nulla ob votorum scissuram capta fuit resolutio, hodiè verò convenerunt suffragia recedendum esse à decisio juxta modum, qui est, quod ad impingendam legitimam controversam ponenda sint in calculo assis hæreditarii ejusdem Elisabethæ hæreditas Julii Nanni ejus filii, scut. 500. augmenti dotalis Helenæ, & scut. 500. Censuræ impositi ab Antonio Nerio favore ipsius Elisabethæ.

Quod enim attinet ad hæreditatem Julii ratio decidendi stetit in eo, quod cum ille in ultimo ejus testamento instituisset hæredem Elisabetham matrem, & quidem purè, ac liberè absque ullo onere, & gravamine fideicommissi, illa rectè quidem potuit de hujusmodi hæreditate inter vivos disponere, prout fecit, favore Antonii Nerii mediante illius renunciazione, sed diminuendo ipsius substantiam tali lucrativa, & liberali obligatione, ac largitione nullatenus potuit quantitatem legitimæ debitam filiis diminueri, ac proinde in calculo honorum, ex quibus detrahi debet eadem legitima, ponenda sunt illa, quæ fuerunt per Elisabetham titulo lucrativo donata, perinde ac si in illius patrimonio de tempore suæ mortis extitisset: ad Text. in l. post contractum de donat. & trad. communiter DD. relat. per Merlin. de legit. lib. 2. tit. 1. q. 18. num. 1. Rot. post eundem decis. 86. nu. 1. & 2. & decis. 348. num. 6. 9. par. 13. recent. & decis. 638. nu. 3. coram Card. Cerro.

Non obstante duplici medio, quo hujusmodi certa conclusio declinabatur in præterita Causæ decisione. Non quidem primò, quod Elisabetha non fuerit hæres libera filii, sed sub conditione hæreditatè renunciandi dicto Antonio Nerio, quatenus illa acceptare voluisset, vel quatenus adivisset, & in ejusdè possessione continuare detretasset. Quoniã ommissis aliis responsionibus, de hujusmodi conditione nulli legitur verbum in testamento, & codicillis dicti Julii, cum ex illorum lectura deprehenditur matrem fuisse institutam liberam, & absolutam hæredem, cum onere plurium legatorum ibi -- in tuti gl' altri suoi beni instituisse &c. la Signora Elisabetta Pavoni sua madre di piena ragione &c. -- & dictus Nerius potius dignoscitur nominatus Executor Testamentarius ibi -- obliga il suo Erede à far eseguire quanto sarà detto, & ordinato dal P. D. Paolo Maria Coppa Teatino, e Sig. Capit. Antonio Neri. Ex quibus loquendi formulis resultat plenarium dominium hæreditatis fuisse relictum Elisabethæ absque ulla imaginabili conditione, & onere restituendi favore alterius, ex concord. relat. in puncto per Rot. decis. 692. num. 7. & 8. par. 18. rec. tom. 2. Rocc. disp. 5. n. 98.

Hinc propterea ad effectum excludendi præfatam conditionem, sufficit excipere illam non contineri in testamento, immò in eodem adesse verba illi de directò contraria, in puncto Rot. decis. 362. nu. 14. par. 12. rec. Ita ut asserens Testatorem talem dispositionem præordinasse ore tenus extrà testamentum, teneatur tale factum plenè justificare, & quidem per alios septem Testes. Nam licet quoties agitur de probanda voluntate Testatoris circa extrinseca ab ipso testamento, vel circa illius declarationem sufficiant duo Testes, non sic tamen est quando tractatur de inducenda

nova dispositione, vel alia contraria eis, quæ in eodem testamento continetur, ex deductis per Simon. de Præter. interpret. ult. vol. lib. 1. fol. mihi 17. num. 28. & 40. & fol. 47. num. 3. & 4. & bene aliis relatis distinxit Rot. decis. 351. n. 8. & 9. par. 4. tom. 2. rec. & d. dec. 362. num. 13. par. 12. rec.

In casu autem, de quo est sermo, sæpe dicta conditio renunciandi favore Nerii dictam hæreditatem non fuit probata nec ex septem testibus, nec minùs ex duobus, sed ex sola, & simplici asseritione Elisabethæ expressa in proemio renunciationis factæ ad favorem Nerii, quæ sanè confessio apta fuit ad obligandum contentem, istosque hæredes, ad effectum ut isti sub prætextu non probatæ voluntatis Testatoris, quam ex simplici hæredis confessione, eandem impugnare non valeant, in quibus terminis procedunt auctoritates allegatæ per Defensores Patrum Theatinorum hæredum Elisabethæ: eundem tamen effectum operari non potest respectu aliorum habentium interesse, vel primarium, vel secundarium super eisdem bonis, quatenus d. verbalis Testatoris, & non scripta voluntas revera non adellet; nam in isto casu, & ad hunc præcisum finem requiritur plena probatio conflurgens ex alio fonte, quam ex dicto ipsius hæredis, in quibus secundis terminis versatur præsens controversia, dum quæstio non est inter hæredes Elisabethæ, & Renunciarium super nullitate renunciationis, upotè factæ cum supposito non probati oneris Auctoris renunciandi favore Nerii; sed inter creditores legitimæ in bonis Elisabethæ renunciantis, & illius hæredes, quò sanè casu sicuti verum est, quod Elisabetha non poterat ad minuendam legitimam filiorum distrahere voluntariè bona propria, ita illi credendum non est quatenus dicat donationem non esse voluntariam, sed necessariam ob præceptum donandi sibi à suis Auctoribus injunctum, sed tale onus debet ad hunc præcisum finem aliunde probari. Nam alias sequeretur pessima consequentia, quod habentes onus solvendi legitimam filiis possent in vita facere plures, & infinitas honorum distractiones cooperiendo largitiones voluntarias, & spontaneas cum asserito confidentiali præcepto habito à suis Auctoribus, contra regulam, quod licitum non sit parentibus declarare, & confiteri bona ad alium spectare in præjudicium legitimæ filiorum, nisi aliunde peritentiæ bonorum probetur Merl. de legit. lib. 2. tit. 1. q. 17. n. 4. Mangil. de imp. quæst. 19. n. 59. & plur. seqq. Angel. de confess. lib. 2. quæst. 4. n. 69. & seqq.

Præmissa obtinent locum quatenus Elisabethæ confessio præ se ferret præceptum absolutum, & necessitativum renunciandi, & dimittendi hæreditatem Julii, sed ponderatis verbis ejusdem confessionis deprehensum fuit reverà filium non coegisse matrem ad renunciandum hæreditatem, sed remisisse suæ voluntati dictam renunciationem, sed restitutionem ibi -- la prego à voler contentarsi di accettare detta sua eredità, soggiungendoli, che quando per alcun rispetto, ò per le suddette cause essa non haveffe voluto accettare detta sua eredità, ò pure accettata continuare il possesso della medesima, si contentasse di quella rinunziare al detto Signor Antonio Neri -- quæ sanè verba non important necessitatem, vel coactionem, sed remittunt in arbitrium, & voluntatem hæredis detinendi hæreditatem, & continuare in ejus possessione ex traditis per Surd. conf. 383. num. 35. Rocc. disput. 1. nu. 92. Rot. decis. 697. nu. 7. par.

18. rec. & coram Bich. decis. 35. & decis. 317. n. 1. & in Carpentoraten. Primogenitura 11. Decembris 1693. §. fin. coram me. Qua de re si Elisabetha poterat non renunciare, nuncupari debet hæres libera, & non fideicommissaria, ita ut successiva renunciatio fuerit actus spontaneus, & voluntarius, & Nerius recognoscere debeat largitionem ab Elisabetha, & non à filio, ut egregie citatis concordantibus prosequitur Roc. dicta discept. 1. n. 94. 7 Rot. coram Coccin. decis. 2158. n. 23.

Ad hancque excludendam necessitatè restituendi, & renunciandi mirificè conducunt pacta sub quibus emissa fuit dicta renunciatio, & signanter illud annuæ præstationis scut. 100. solven. renuncianti, quod patenter excludit onus, & necessitatem restituendi, nam gravatus ad restituendum nullum ex re renuncianda percipere potest emolumentum Peregrin. de fideic. art. 3. num. 19. 8 Mans. consult. 173. n. 3. Rot. decis. 205. n. 11. par. 10. & in Romana fideicommissi de Zefris 27. Junii 1699. §. Quia prædictis coram R. P. D. de la Tremoille.

Atque hinc cessat primum motivum, cum quo processum fuit in alia decisione, quod Elisabetha reputari valeat hæres fiduciaria filii, talis enim ille dumtaxat dicitur, qui veluti merus Depositarius, nudusque Minister totam hæreditatem alteri tenetur restituere, prout pariter hæres fiduciarius est appellandus, qui tacitè, & clam fidem suam testatori accommodavit, atque adscripsit de restituendo alteri integram hæreditatem, adeo ut concurrant nedum causa, sed etiam verba hujusmodi fiduciariam qualitatem præ se ferentia, ut latè, & bene explicat per hæc verba pluribus adductis Rocc. dicta disp. 1. num. 95. cum seqq. 9 quæ omnia in toto genere deficiunt in casu præfenti ex supradictis.

Explosio hujusmodi decisionis fundamento facilius ex hodiè deductis rejectum fuit alterum stans in eo, quod saltem dicta donatio, seu renunciatio, fuerit onerosa, non autem lucrativa; idèdque nulla de ea sit habenda ratio in calculo assis hæreditarii Elisabethæ pro impingenda legitima filiorum ex congestis per Mans. 10 consult. 16. n. 57. Card. de Luc. de legitim. discurf. 9. numer. 4.

Nam procedentes DD. cum illo principio in subjecta materia certo, & immoto, quod ad effectum inducendi donationem onerosam, vel lucrativam commensuranda sit quantitas rerum donatarum cum quantitate recepta, seu verius pretium bonorum donatorum, cum pretio onerum, per ea, quæ tradit Mangil. de imp. quæst. 10. n. 12. Merl. de legit. lib. 2. tit. 1. quæst. 18. num. 3. & 4. controversa renunciatio comperta fuit lucrativa, nam ex folio inter partes concordato, constitit valorem bonorum renunciatorum ascendere ad sc. 8122. 60. monetæ, & debita non excedere sc. 2240. comprehensis etiam partitis illiquidis, & controversis, undè ex computatione arithmetica palam dignoscitur quod bona donata ob omnibus debitis, & oneribus expurgata, ascendunt ad sc. 6000. circiter, ut latius ex ipso folio concordato, quod non admittit probationem in contrarium, ut dixit Rot. in Perusina affictus super associatione 22. Junii 1701. coram R. P. D. meo Ansaldo.

Absque eo, quod hujusmodi lucrum sc. 6000. imminui possit ex oneribus, quibus facta legitur renunciatio. Non quidem ex illo solvendi annua sc. 100. monetæ veteris constituentia scut. 78. 75. monetæ currentis, nec non habitationis domus